

Ludique le Vert

Het laatste HUIS

Geheimen van mijn vader

UITGEVERIJ VILLAGE

HET LAATSTE HUIS

HET LAATSTE HUIS

Ludique le Vert

ISBN 9789461852226

Ook verkrijgbaar als eBook

1e druk juli 2018

Vormgeving: Eric Jan van Dorp

Omslagfoto: Elizabeth Lies - Unsplash

Uitgeverij Village

een imprint van VanDorp Uitgevers

Postbus 42

3956 ZR Leersum

www.vandorp.net

info@vandorp.net

Copyright©2018 Uitgeverij Village / VanDorp Uitgevers

Copyright©2018 Ludique le Vert

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ludique le Vert

Het laatste
HUIS

Geheimen van mijn vader

UITGEVERIJ VILLAGE

Maria Catharina

op het gevoel af

Inhoudsopgave

Ongewenst.....	11
Onbekend.....	15
Vreemdeling.....	25
Spoorloos.....	37
Brocante.....	47
De man met de hoed.....	53
De markt.....	61
De vrouwen.....	67
Gezocht.....	79
Verbinding verbroken.....	85
Onrust.....	93
Spelregels.....	101
Het spel.....	109
De fuik.....	119
Twijfels.....	129
De tijd.....	135
Het gerucht.....	145
Eleanor.....	155
De vesting.....	163
Game over.....	169
Het laatste huis.....	179

Voorwoord

Bloedverwantschap is geen garantie voor goede verstandhoudingen. Een bloedverwant is immers niet per definitie ook een geest- of zielsverwant. Je kunt een uitgesproken aversie jegens je moeder hebben en je vader onvoorwaardelijk adoreren, een broer koes- teren, de andere bestrijden en een zus uit je leven bannen. Een onuitgesproken voorkeur voor het ene kind, de afstand tot het andere of de stilte rond een derde. Botsende karakters, conflicten, scheidingen. Een halfzus, een kleinkind, nochtans ongekend.

Familie is geen keuze, we zijn er toe veroordeeld. En waar hechting is, is breuk. In de overtuiging van het gelijk raken contacten verloren. Verbroken. Diep en dieper wortelend naarmate de tijd verstrijkt. Afstand is overbrugbaar, tijd niet. Voltooid verloren tijd.

Desalniettemin vormt de familie het epicentrum van het leven, is het hemd nader dan de rok en kruipt het bloed daar waar het niet gaan kan. Ooit keert eenieder terug naar zijn oorsprong, de familie. Vroeg of laat, soms te laat.

Ludique le Vert

Auteur

Ongewenst

Als de honden blijven blaffen zet Wies geïrriteerd de grote koperen pan met kokend hete confituur op de tafel. Terwijl ze haar handen ruw aan een theedoek afveegt loopt ze naar de openstaande buitendeur om vanaf het bordes bovenaan de stenen trap te zien waarom de honden blaffen. Het 'Appelhuisje' ontnemt haar het zicht op de grote toegangshekken tot het erf. Het geblaf komt daar vandaan.

“Merde!”

De honden blaffen niet voor niks. Er zal een onbekende bij het hek staan. Een opkoper van oud ijzer of zoiets. Wies loopt driftig de paar traptreden af. Als ze voorbij de waterput is ziet ze de honden bij de grote toegangshekken tekeer gaan tegen een man die pogingen doet deze te openen.

“De grondpennen zitten er nog in,” mompelt Wies geërgerd en versnelt haar pas. Het zal niet de eerste keer zijn dat de sluitingen verbuigen of uit het hout scheuren. Laatst nog door een jonge, ongeduldige meteropnemer van de elektriciteitsmaatschappij.

“*Bonjour?*” roept ze op min of meer vragende toon als ze halverwege de *cour* is.

De man staakt zijn pogingen en doet een stap terug.

“*A gauche!*” roept Wies en wijst min of meer gebiedend op het kleine poortje met de bel en de brievenbus ernaast onder de oude linde naast de grote hekken. De man zal het niet hebben gezien, dat gebeurt wel eens een vaker.

Ze loopt er naartoe. De man blijft evengoed achter de grote toegangshekken staan.

Het is een betrekkelijk jonge man ziet Wies als ze dichterbij komt. Ergens in de veertig, schat ze. Tamelijk fors ook, met donker haar en een grauwe huid. Gekleed in een vormeloze, vale spijkerbroek, een wit T-shirt en een dun beige colbert. Stadse schoenen. Een lange vent. Niet van hier. De Fransen hier zijn doorgaans

niet zo groot. Mogelijk een toerist. Maar Wies ziet geen auto en evenmin iets van een tas of bagage. De man lijkt lopend te zijn gekomen. Maar dat is erg onwaarschijnlijk. Op het platteland is een auto nu eenmaal onontbeerlijk. Wies zou niet zonder haar oude trouwe *Quatrelle* kunnen. Geen mens komt hier lopend naartoe. Ja, Chantal. De dichtstbijzijnde buur. Een eind verderop. Zou de man hier ergens te gast zijn?

Niet bij Chantal want die is al weken bij familie in Normandië. Of wilde hij haar bezoeken maar haar niet hebben thuis getroffen? Daar zijn auto hebben geparkeerd en achtergelaten? Wies ziet, nu ze bij het poortje is aangekomen, dat de man een telefoon en een verfrommeld stuk papier in zijn hand heeft.

“Verdwaald,” mompelt Wies, “Hij zal mogelijk een vraag hebben.”

“*Bonjour!*” zegt ze vanachter het gesloten poortje.

De man doet aarzelend een kleine stap in haar richting. Hij heeft een onzekere blik in zijn ogen.

“Louise?” vraagt hij schuchter.

Wies' blik verstart. Louise? Niemand spreekt haar ooit nog zo aan. Dat is iets van vroeger. Haar ouders, broers en zus noemen haar Louise. Nog steeds. Ze heeft er vrijwel geen contact mee. Op school bij de nonnen noemden ze haar Louise. De naam roept onaangename herinneringen op. Alleen haar beste vriendin, die ze al vele tientallen jaren kent, noemt haar zo. En dat mag ze. Als enige.

Sinds Max haar kent, noemt hij haar Wies. Consequent. Vanaf de allereerste dag. En vanaf dat moment heet ze Wies. Hier in Frankrijk kent iedereen haar als Wies. Het irriteert haar dat deze onbekende man haar zomaar met Louise aanspreekt. Waar haalt hij de onbeschaamdheid vandaan om ook maar te suggereren dat hij tot haar intimi zou behoren? Het voelt als een brutale inbreuk op haar privacy.

De honden zijn bij haar gebleven. Vrijdag naast haar. Remy, die wat jonger en lager in rang is, staat schuin achter haar. Remy volgt Vrijdag, de leidster. Remy blaft als Vrijdag blaft. Honden

zijn buitengewoon sensitief. Vrijdag voelt de argwaan en onrust van haar bazin. Ze verliest de man daarom geen seconde uit het oog. Borstelt en gromt zacht. Ze is geen grote hond, een flinke middelmaat. Met een opmerkelijk zacht en goedmoedig karakter. Een ongekend lieve hond. Maar ze is ook buitengewoon waaks en kan bij onraad enorm tekeer gaan. Voor hen die haar niet kennen is dat beslist bedreigend en behoorlijk angstaanjagend. Dat diepe grommen en zware, luide blaffen. Die krachtige, fiere houding. Als Vrijdag tekeer gaat weten Wies en Max dat er iets aan de hand is. Dat er daadwerkelijk onraad zou kunnen zijn.

Als alleen Remy blaft besteden ze er doorgaans nauwelijks aandacht aan. Remy blaft, kreunt, kermt en piept bij alles wat ze doet. Het valt daardoor niet meer op. Remy is nu eenmaal zo. Toch is het oppassen geblazen met die kleine. Ze kan uiterst fel uithalen en is bij onraad uiteindelijk impulsiever dan Vrijdag. Niet enkel jonger, maar ook sneller en sterker. Als Remy echt gromt is dat beslist een voorteken van aanvallen en bijten. Haar ogen waarschuwen. Oppassen dus. Max en Wies hebben Remy, toen ze nog een pup of puber was, veelvuldig in d'r nekvel gegrepen en op haar rug moeten leggen om duidelijk te maken wie de baas is. Het was geen gemakkelijke opvoeding.

Wies herstelt zich.

“*Desolé monsieur, je ne connais pas,*” antwoordt ze de man tamelijk kortaf en haalt haar schouders op. Alsof ze wil aangeven dat hij abuis is en het gesprek wat haar betreft daarmee is beëindigd.

Ze maakt aanstalten om weer terug te gaan naar waar ze vandaan kwam. De grote woonkeuken in het vroeg achttiende eeuws deel van de boerderij. Terug naar haar dampende confituur.

De man kijkt haar ietwat verbouwereerd aan, werpt een korte blik op het papier in zijn hand en vervolgens op het oude, verweerde naambord op het smalle toegangshek.

In een fractie van een seconde meent Wies toch iets te herkennen. In de blik, de bewegingen en de houding van de man. Jongensachtig, slungelig. Een onhandige, hoekige motoriek. Zo-

als die van een puber. Kent ze hem? Kent hij haar? Hij kent haar!
Maar waarvan?

De man zegt nog iets dat Wies echter niet verstaat. Een woord of twee, drie. Ze luistert niet omdat ze enkel hoort dat ook zijn stem iets bekends heeft. Het is de klank, de toon. Het geheel verwart Wies. Verontrust haar. Ze wil weg. Deze ontmoeting voelt niet goed. Onheilspellend.

Met een kort “*Alors, bon journée, monsieur. Bon courage...*” draait ze zich om en loopt, zonder de man verder nog een blik waardig te keuren, diagonaal over de *cour* langs het Appelhuis en de waterput, terug naar de keuken. Vanuit haar ooghoeken ziet ze hoe Vrijdag over het hoger gelegen deel van het erf langs de palissade loopt. Ze volgt ongetwijfeld de man die aan de andere kant op de lager gelegen *petite route* loopt. Als Wies weer op het bordes van de stenen trap staat, kijkt ze nog eenmaal om. Vrijdag gaat langzaam liggen in de schaduw van de vijgenboom. De man is kennelijk verdwenen.

Ongekend

Reinder loopt terug over de smalle weg. Weg van de boerderij. De hond loopt bijna twee meter hoger, achter de palissade, met hem mee. Steeds met enkele snelle, korte passen voor hem uit. Stopt dan even, wacht hem op en loopt dan weer verder mee. De zon brandt ongenadig fel. Het is verlammend heet en de steil oplopende weg verhindert Reinder om flink door te lopen. Hij wil eigenlijk een moment stoppen om zijn colbert uit te trekken, maar besluit toch eerst maar door te lopen. Weg van die hond. Het idee dat er wellicht ergens verderop een doorgang in die afrastering zou kunnen zijn, waardoor de hond bij hem zou kunnen komen, verontrust hem. Een eind verderop houdt het hek op en gaat over in een lange, hoge en zeer dichte houtwal. Wanneer hij de houtwal is gepasseerd splitst de smalle weg zich scherp naar links en in een flauwe bocht naar rechts. De hond is verdwenen.

“Kolerebeesten,” mompelt Reinder en kijkt als verdwaald om zich heen. Hij verfrommelt het stuk papier, gooit het achteloos in de berm, grijpt naar zijn telefoon en belt.

Tevergeefs. Reinder raadpleegt het beeldschermpje.

“Geen bereik! Godverdomme!” sist hij woedend. “Welke idioot woont er dan ook in deze achterlijke rimboe?”

Hij trekt zijn colbert uit, werpt het over zijn schouder en loopt verder. Hij neemt de flauwe bocht naar rechts. Daar waar hij ook vandaan was gekomen. Mogelijk is daar ergens verderop wel bereik.

Na enkele minuten lopen probeert hij het opnieuw. Dit keer wordt er opgenomen.

“Met Sarah!”

“Kom je me halen?” vraagt hij.

“Ben je nu al klaar?” reageert Sarah verbaasd.

“Kom je me halen?” zegt hij korzelig.

“Heb je het niet gevonden?”

“Weet ik veel, kom me nu maar halen. Het is hier bloedheet.”

“Klopt het adres niet?” probeert Sarah nog.

“Dat vertel ik je straks wel. Kom je me nu halen of niet?”

“Ja, ja, ik kom er al aan. Jezus! Ik hoop wel dat ik het nog weer kan terugvinden.”

Reinder verbreekt ruw de verbinding.

“Je doet je best maar,” mompelt hij, stopt de telefoon in zijn broekzak en loopt verder.

Aan het eind bij de kruising met de tweebaansweg blijft hij staan. Het klopt; hier had Sarah hem afgezet en was meteen weer weggereden. Zoals ze hadden afgesproken. Hij zou haar bellen zodra hij weer zou willen vertrekken.

Reinder steekt een sigaret op en kijkt omhoog naar de borden die bij de ingang van de smalle weg staan. Enkel de naam ‘*La Valette*’ lijkt op de naam ‘*La Valette*’ die Lotte hem in een brief had opgegeven. Maar dat is niet dezelfde en Reinder meende bij de splitsing van enige afstand al te hebben gezien dat dat geen boerderij maar een gewoon woonhuis was. *La Valette*. Een vrij groot, dubbel en lichtgeel gepleisterd huis. Vrij nieuw ook, zo had hem toe geleken. Lotte had het steeds over een boerderij gehad. Een oude boerderij. Nooit over een gewoon woonhuis. Mogelijk lag de boerderij nog een eind verderop achter dat huis, had hij nog bedacht, maar het ook veel te heet gevonden om nog verder die richting uit te lopen. Hij twijfelde bovendien of de smalle weg er naartoe nog wel verder dan dat gele huis zou lopen. Was het geen privé weg? Doodlopend? Zo leek het wel. Daarom was hij bij de splitsing toch maar de andere kant opgegaan. Daar stond verderop, zo had hij gezien, wel een oude boerderij. En toen hij verderop in de buurt van lange, houten hekken kwam, begonnen die honden te blaffen. Twee, zo bleek, en dat had Lotte, zo meent hij zich te herinneren, ook wel eens geschreven. Max en Louise zouden twee honden hebben. En het geheel leek toch ook duidelijk op een boerderij. De kleine toegangspoort met het naambord erop was hem opgevallen. Daar stond, zo had hij even later gelezen, tamelijk duidelijk geschilderd ‘Nova’ en dan nog iets dat

volkomen verweerd en daardoor onleesbaar was en hij niet zo snel had kunnen ontcijferen. Nova? Nieuw? Nieuw wát?

Hij meent in de kleine vrouw met de gebruiende huid en het korte, spierwitte haar, mogelijk Louise te hebben herkend. Maar is daar niet zeker van. Zo vaak had hij haar in het verleden niet ontmoet. Hij twijfelt. Deze vrouw lijkt toch een onmiskenbaar zuidelijk type te zijn. En ze spreekt Frans. Ze was tamelijk kortaf geweest. Niet echt vriendelijk, gastvrij of behulpzaam. Ze heeft hem begroet, nog iets tegen hem gezegd en zich daarna botweg omgedraaid en was teruggelopen. Weg van de hekken. De vrouw had hem daar eenvoudig laten staan.

Sarah draait de smalle weg in en stopt. Reinder gooit zijn sigaret weg en stapt in.

“Waar bleef je zo lang?”

“Wat nou, *zo lang*? Ik kan niet vliegen. Ik zat op een terrasje in het dorp verderop. Het duurt een uur voordat je daar kunt afrekenen.”

Reinder zwijgt.

“Heb je de pest in of zo?” vraagt Sarah.

“Draai nu maar om. Dan kunnen we terug.”

“Ik kan hier toch niet keren, Rein. Veel te smal en die tweebaansweg is hartstikke druk. Die Fransen rijden daar alsof het een snelweg is. Echt keihard,” antwoordt Sarah om zich heen kijkend.

“Daar verderop is een splitsing. Keer daar maar.”

“Ja ja, oké. Maar ben je nu bij hen geweest? Heb je het huis gevonden? Waren ze niet thuis?” vraagt Sarah als ze langzaam de smalle weg verder oprijdt.

“Dat weet ik niet,” zegt Reinder met een zucht.

“Hoezo, wát weet je niet? Wees eens wat duidelijker!”

“Ja, Ik *bén* bij een huis geweest. Een oude boerderij. En ja, ik *dénk* dat ik Louise heb gezien en gesproken. Meer niet.”

“Je *dénkt* dat je haar hebt gezien en gesproken?”

“Ja, dat *dénk* ik, ja. Ik ben er namelijk niet van overtuigd dat zij het was. Dit was een echt zuidelijk type. Ze sprak Frans, her-

kende mij kennelijk niet en was nogal bot en kortaf.”

“Ik begrijp er geen hol van. Waar staat dat huis?”

“Een eind verderop,” zegt Reinder met een vaag gebaar in de richting vanwaar hij gekomen was.

“Nou, dat wil ik dan wel eens zien,” besluit Sarah. “Links of rechts hier?” vraagt ze als ze bij de splitsing zijn aangekomen en ze daar stopt.

“Gewoon links aanhouden...”

“Hoe heet dat huis van Max ook weer?”

“*La Valette*.”

Sarah leest de namen op de richtingborden.

“Rechts dus, kijk maar, daar staat *La Valette*. Simpel! Dat is niet links maar rechts Reinder. Ben jij hier links gegaan?”

“Daar staat ‘*La Valette*’ Sarah, niet ‘*La Valette*’ met één ‘t’. Het heet ‘*La Valette*’. Niet ‘*La Valette*’.”

“*Whatever*, rechts dus!” concludeert Sarah, geeft gas en draait de weg naar rechts in.

“Dit is een privéweg, Sarah. Naar dat gele huis daar. Dat is toch ook geen boerderij, wel?” probeert Reinder nog, maar Sarah is vastbesloten en rijdt door.

De weg blijkt niet, zoals Reinder vermoedde, bij het gele huis op te houden maar daar omheen te slingeren en zich vlak achter het huis opnieuw te splitsen. Sarah stopt en kijkt om zich heen.

“En wat zien we daar dan?” zegt ze licht spottend. “Een oude boerderij! Zie je wel? Dan zal dat wel ‘*La Valette*’ of ‘*La Valette*’, of hoe het ook heten mag zijn.

Ze draait naar links en stopt op een soort erf tussen de boerenwoning en een daar tegenover staande grote schuur. Er staat een hoge, blauwe tractor met draaiende motor stil op de smalle weg die tussen de gebouwen doorloopt en voorbij de schuur een scherpe bocht naar rechts maakt. Een man loopt moeizaam met een grote en kennelijk nogal zware emmer naar de tractor toe. Als hij de auto ziet, blijft hij staan.

“Ik ga het gewoon vragen,” kondigt Sarah aan en stapt uit.

“*Excuse me sir, I am looking for La Valette.*”

De man zet de emmer neer en reikt Sarah de hand.

“*Bonjour madame.*”

“*I’m looking for La Valette,*” herhaalt Sarah terwijl ze de man de hand schudt.

De man kijkt haar vriendelijk, maar tevens niet-begrijpend aan.

“*La Valette!*” herhaalt Sarah met enige stemverheffing.

“*Comment?*” stamelt de man schouderophalend.

“*La Valette,*” zegt Sarah nogmaals, nu met nadruk en pauzes *La-Va-le-te.*

De man lijkt haar nu te begrijpen en maakt een wijds gebaar om zich heen. Haalt opnieuw zijn schouders op en kijkt haar daarbij vragend aan.

“*La Valette?*” vraagt Sarah terwijl ze naar de woning wijst.

De man knikt kort, ogenschijnlijk bevestigend en zegt vervolgens iets in rap en voor Sarah volkomen onbegrijpelijk Frans. Uit zijn woorden, gebaren, houding en mimiek meent Sarah te begrijpen dat het huis onbewoond is. Het woord ‘*vacant*’ of zoiets, meende ze te herkennen. Het is dus mogelijk een vakantiehuis bedenkt ze. Het ziet er ook leeg en verlaten uit.

“*Thank you very much,*” zegt Sarah, schudt de man opnieuw de hand en maakt rechtsomkeer naar de auto.

“Dit is *La Valette,*” zegt ze resoluut in de auto tegen Reinder.

“Dit?”

“Ja, dat heb ik er althans van begrepen. Een aardige vent, maar ik spreek net als jij geen woord Frans en hij begrijpt en spreekt, volgens mij, geen letter Engels. Wat ik er uit op kon maken was dat dit *La Valette* is. Een vakantiehuis geloof ik. Het ziet er ook verlaten uit, kijk maar, alles zit potdicht.”

Reinder neemt het huis van links naar rechts en van boven tot onder op en knikt instemmend.

“Dus dit moet *La Valette* zijn? Ik begrijp er geen zak van. Dit lijkt helemaal niet op een huis van Max.”

“Hoezo? Dat heb je toch nog nooit gezien?”

“Nee, maar toch. Dit is niet zijn huis. Ik weet het zeker. Dit is

een doodgewone, oude boerenwoning. Leegstaand. Die zie je hier overal. Alles potdicht. Dit is het niet.”

“Oké, jij je zin. Dat andere huis, waar jij bent geweest, ziet dat er dan wél uit als een huis van Max en Louise? Ook al heb je dat nog nooit gezien? Nog nooit?”

“Dat is een boerderij, geen huis.”

“Ook goed, een boerderij. Mij best.”

“Laten we nou maar terug gaan. Naar dat dorp. Ik ben het hier spuugzat.”

“Naar Lubersac?”

Reinder knikt.

“Geen sprake van. We zijn hier nu toch en ik wil die boerderij dan ook wel eens van dichtbij bekijken. Ik rijd er gewoon langs. Niks aan de hand. Oké?”

Sarah wacht het antwoord van Reinder niet af. Ze keert de auto op het erf en rijdt terug naar de splitsing waar ze nu de scherpe bocht naar rechts neemt.

“Pas op!” roept Reinder ineens.

“Wat nou?” reageert Sarah verschrikt het gas loslatend.

“Daar lopen twee poezen. Daar links in de berm. Rijd eens een beetje rustig hier!”

“Oké, oké. Katten! Maar waar is die boerderij dan nu? Moeten we nog veel verder?”

“Rijd nou maar door. Het is hier vlakbij. Een paar bochten verderop.”

Sarah rijdt stapvoets verder en kijkt in het rond.

Reinder zit op het puntje van zijn stoel met zijn gezicht bijna tegen de voorruit aangedrukt naar rechts te turen.

“Is het links of rechts?” vraagt Sarah.

“Hier! Hier is het,” roept Reinder nerveus en tikt met zijn wijsvinger op de voorruit. Rijd nou maar gewoon door! Straks zien ze ons.”

“Die lange houten hekken daar?” wijst Sarah.

“Ja, verderop, daar bij die grote boom, daar zijn grote brede toegangshekken. Daar hangt ook zoiets als een naambord op een

klein toegangspoortje ernaast. Zo'n hekje."

"Een naambord? Wat staat daar dan op? *La Valete*?"

"Nee, daar staat *Nova* op. En nog iets, maar dat is helemaal verveerd. Ik kon het niet lezen."

"*Nova*? En dan nog iets onleesbaars?"

"Ja, maar rijd nu maar door, straks zien ze ons," dringt Reinder aan.

"Nou en? Er zullen hier toch wel eens vaker auto's voorbij rijden, lijkt me? Wat maakt dat nou uit? En dan zien ze ons, so *what*?"

Sarah rijdt langzaam verder.

"Hé, die grote hekken staan open!" merkt Reinder op.

Sarah stopt er pal voor.

"Wat doe je nu?"

"Ik ga kijken."

"Ze hebben honden....!"

"Nou, die zijn er dus kennelijk nu niet Rein. Anders hadden die allang voor onze neus gestaan. Die zijn gewoon weg. Ze zijn niet thuis. Simpel! Geen honden en ook geen Louise of Max," antwoordt Sarah en stapt de auto uit. Ze loopt naar het naambord op het kleine toegangspoortje links van de grote, wijd openstaande hekken. Ze ziet een brievenbus bovenop de paal ernaast en voelt snel of ze het deurtje ervan kan openen. Het zit op slot. Twee schroefgaatjes tonen haar dat er mogelijk een naambordje op de brievenbus heeft gezeten of zou hebben kunnen zitten, maar nu in ieder geval ontbreekt. Ze bukt en brengt haar gezicht dichterbij het bord op het poortje. Een oude plank met daarop met de hand geschilderde letters. Tamelijk ruw en kinderlijk. Er staat onmiskenbaar '*Nova*' op. Daaronder staat nog iets, maar dat kan ze onmogelijk ontcijferen. Wel nog vaag iets dat lijkt op een roodachtig kruis. Als een soort van doorhaling. Rechtsonder ziet ze klein maar duidelijk en in datzelfde rood A.S. staan. Alsof de schilder het bord met zijn initialen heeft gesigneerd. Ze loopt terug naar de auto. Als ze instapt kijkt Reinder haar met grote vragende ogen aan.

“En?”

“Dat ‘Nova’ is er volgens mij later overheen geschilderd. De rest is inderdaad onleesbaar. Je hebt gelijk. Helemaal verweerd. Wie, denk je, heeft dat bord geschilderd? Max? Die schildert toch?”

“Ja, die schildert, maar geen naamborden, Sarah. Weet ik veel wie dat bord heeft geschilderd, wat maakt dat nou uit?”

“Het is gesigineerd of zoiets. Er staat A.S. op, helemaal rechts onderaan.”

“Oh? Nou ja, niet gezien. Zegt me ook helemaal niks. Rijd nou maar eens door.”

Ze rijden langzaam verder.

“Wat een kolossale schuur, zeg,” merkt Sarah op, “Of is dat ook een huis?”

“Volgens mij is het een schuur, net als bij die andere boerderij van daarnet. Precies zo, maar dan wat groter. Het lijkt toch ook helemaal niet op een huis?”

“Nee, maar die schuur hoort er wel bij. Kijk maar, dezelfde hekken en die lopen hier nog een heel stuk verder door,” merkt Sarah op als ze de zijgevel van de schuur langzaam passeren.”

“Kijk, hierachter is nog veel meer tuin of erf of zoiets. Hoe heet dat? Het is in ieder geval groen. Veel groen. Een soort boomgaard. Daar verderop staat zelfs een kas zie ik,” zegt Reinder.

“Hè?” zegt Sarah ineens vol verbazing en stopt abrupt.

“Een kas!” herhaalt Reinder met nadruk.

“Nee, die bedoel ik niet,” roept ze opgewonden. “Kijk nou toch. Daar! Weet je wat daar links achter die boom staat?”

“Welke boom, waar? Er staan tientallen bomen!”

“Die hoge, de eerste die je voor je ziet. Daar! Voor je neus! Wat staat daar achter? Links ervan. Het loopt daar zo te zien iets naar beneden.”

“Een of ander ijzeren ding. Een rek of zoiets. Ik kan het niet goed zien, het staat half achter die boom verscholen en zo te zien ook nog een heel stuk lager. Weet ik veel? Oude troep lijkt me. Wat is dat dan volgens jou?”

“Zie je dat dan niet? Dat is een schommel, Reinder. Een kin-

derschommel!”

“Een kinderschommel? Nou en, wat zou dat?”

“Gebruik je hersens, Rein! Wat moeten Max en Louise in vredesnaam met een schommel?”

“Tja...”

“Dit is niet de boerderij van Max en Louise! Een schommel is voor kinderen, hier wonen kinderen, Reinder! Niet Max en Louise. Die hebben geen kinderen. Hier woont een gezin, een boerenfamilie. We bekluren het huis van wildvreemde mensen. Dit is niet La Valette.”

Reinder haalt zijn schouders op.

“We zitten verkeerd. *Game over*, punt! We gaan terug naar Lubersac. Ik lust wel een biertje,” stelt Sarah resoluut vast en geeft gas.